

Κυριακή 9η Ιανουαρίου 2022

Κυριακή μετά τά Φῶτα

(Ματθ. 4, 12 – 17).

*«Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὁ Ἰωάννης
παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν»*
(Ματθ. 4, 12).

Σήμερα, κατὰ τὴν πρώτη Κυριακή μετά
τά Ἅγια Θεοφάνεια, παρακολουθοῦμε τὴν
ἐναρξὴ τῆς δημόσιας παρουσίας καὶ δράσης
τοῦ Ἰησοῦ. Τό μεγάλο ἀστέρι τῆς παλαιᾶς
ἐποχῆς, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, δύει. Ὁ μέγας
ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Χριστός, ἀνατέλλει.

Μία ὁλόκληρη κοινωνία ἀπαντάει μέ τὴν
ἀχαριστία της στὴν προσπάθεια τοῦ Προδρό-
μου νά τή βελτιώσει ἠθικά. Μέ κορυφαῖο πρω-
ταγωνιστὴ τὸν ἡγέτη της ὀδηγεῖ τὸν Πρόδρομο

στό θάνατο. Μία καινούρια γενιά ανθρώπων πρόκειται σέ λίγο νά δημιουργηθεῖ. Εἶναι ἡ γενιά τῶν πιστῶν στό Θεό, ὁ Ὅποιος ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά ἀναπλάσει τό γένος τῶν ἀνθρώπων καί νά φτιάξει ἕνα καινούριο ἐκλεκτό λαό, τό λαό τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἰησοῦς βλέπει στή σύλληψη τοῦ Ἰωάννη τό τέλος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, τό τέλος τῆς ἁμαρτίας, τῆς πτώσης, τῆς ἀποξένωσης ἀπό τό Θεό. Ἀλλάζει τόπο. Φεύγει ἀπό τή φθαρμένη περιοχή τῆς Ναζαρέτ, γιά νά πάει στήν ἀκαλλιέργητη ἀλλά γόνιμη γῆ τῆς Γαλιλαίας. Φεύγει ἀπ' τή σκληροκαρδία καί τή στενοκεφαλιά μιᾶς τοπικῆς ἐξουσίας καί κοινωνίας, γιά νά ἀνοιχτεῖ στήν κοινωνία τῶν ἐθνῶν, στήν ἀπεραντοσύνη τῆς ἀνθρωπότητας. Δέν ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά σώσει ἕνα ἔθνος, ἀλλά γιά νά σώσει τό σύνολο τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἐθνῶν.

Ὁ Χριστός μέ τή μετακίνησή Του αὐτή θέλει νά σηματοδοτήσῃ τή νοοτροπία τῆς νέας ἐποχῆς πού ἐγκαινιάζει μέ τήν παρουσία Του. Αὐτή εἶναι ἡ νοοτροπία τῆς ἐλευθερίας καί τοῦ σεβασμοῦ. Μέ τήν ἐγκατάστασή Του στήν Καπερναούμ δείχνει ὅτι σέβεται τίς ἐπιλογές τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά δέν ἐγκλωβίζεται ἀπ' αὐτές. Ὁ τόπος πού ἐπέτρεψε τή σύλληψη τοῦ Προδρόμου εἶναι τόπος πού θά διώξει τό Θεό. Εἶναι τόπος ἄγονος καί ἄκαρπος στήν ἀρετή. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ τόπου ἐπέλεξαν τήν κακία, ἀπέριψαν τήν ἀρετή, ἀποδέχτηκαν τή φθαρμένη ἐξουσία, ἀναπαύτηκαν στή σαπίλα τῆς πτώσης, στή λάσπη τῆς ἐπιθυμίας, στό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας. Οἱ ἄνθρωποι πού συμβιβάζονται μ' ἓνα φθαρμένο ἡγέτη καί φοβοῦνται τήν ἐξουσία του, πού δειλιάζουν νά ἀντισταθοῦν στήν ἀνηθικότητά του, εἶναι ἄξιοι τῆς κατηφόρας στήν ὁποία θά τούς ὀδηγήσει μέ δική τους εὐθύνη. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δέν

πρόκειται νά δεχθοῦν στίς καρδιές τους τό Θεό.

Ὁ Θεός, ὅμως, δέν ἐγκλωβίζεται ἀπό τίς ἐπιλογές τῶν ἀνθρώπων. Σέβεται τίς ἀποφάσεις τους, ἀλλά χαράζει τή δική Του διαδρομή. Ὁ Χριστός λοιπόν ἐγκαθίσταται σέ μία περιοχή πού εἶναι ἔτοιμη νά δεχτεῖ τό μήνυμα τῆς σωτηρίας. Πηγαίνει κοντά σέ ἀνθρώπους πού τό μυαλό καί ἡ καρδιά τους εἶναι διευρυμένα καί δεκτικά στό καλό, στήν ἀρετή, στό φῶς τῆς ἀληθινῆς γνώσης, στή ζωή τῆς πραγματικῆς ἀγάπης. Μπορεῖ νά ἀναπνέουν τή δυσωδία τοῦ θανάτου, ἀλλά αὐτό γίνεται λόγω ἄγνοιας, ὄχι λόγω κακῆς προαίρεσης.

Ἄς ἔχουμε στή σκέψη μας αὐτή τή συμβολική κίνηση τοῦ Ἰησοῦ καί ἄς προσέξουμε μήπως εἶναι μία διαδρομή πού μπορεῖ νά τήν ἐπαναλάβει καί μέ τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς. Μέ τό βάπτισμά μας Τόν δεχθήκαμε στήν ὑπαρξή

μας και κληθήκαμε να Τόν οικειοποιηθούμε. Εάν στην πορεία της ζωής μας Τόν εκδιώξαμε από μέσα μας, εάν συμβιβαστήκαμε με τη νοοτροπία της αμαρτίας, εάν συσχηματιστήκαμε με τις εξουσίες και τα συμφέροντα του κόσμου και Τόν αποστραφήκαμε, ως θυμόμαστε ότι θα σεβαστεί την ελευθερία μας και θα αποδεχθεί τις διαθέσεις μας. Θα μας εγκαταλείψει όχι επειδή δεν μας αγαπάει, αλλά επειδή αποδέχεται τις επιλογές μας.

Μπορούμε, όμως, να μετανοήσουμε. Μπορούμε να ανοίξουμε το μυαλό και την καρδιά μας και να αποδεχθούμε την έλευσή Του. Μπορούμε να αφουγκραστούμε τό Λόγο Του, να ακολουθήσουμε τη ζωή Του, να γευτούμε τούς καρπούς της αγαθότητάς Του. Μέσα στον πολύβουο και πολύχρωμο κόσμο μπορούμε να Τόν φιλοξενήσουμε στην έσωτερική Καπερναούμ της ψυχής μας. Με πνεύμα ανοικτό και φωτεινό, με διάθεση

ἀγαπητική πρὸς ὅλους, μέ φρόνημα ταπεινό,
μέ ζωή ἀρετῆς νά Τόν κρατήσουμε κοντά μας,
γιά νά ἀπολαύσουμε τή σωτηρία πού ἔχει
ἐτοιμάσει γιά ὅλους μας. Ἀμήν.